

Eunice Kathleen Waymon kwam op 21 februari 1933 ter wereld, in het dorpje Tryon in North Carolina.

Ze was niet het eerste kind in het gezin Waymon, en ook niet het laatste, maar ze was wel de enige die eerder kon zingen dan praten en die ritme had voor ze kon lopen. De enige met muziek vanbinnen.

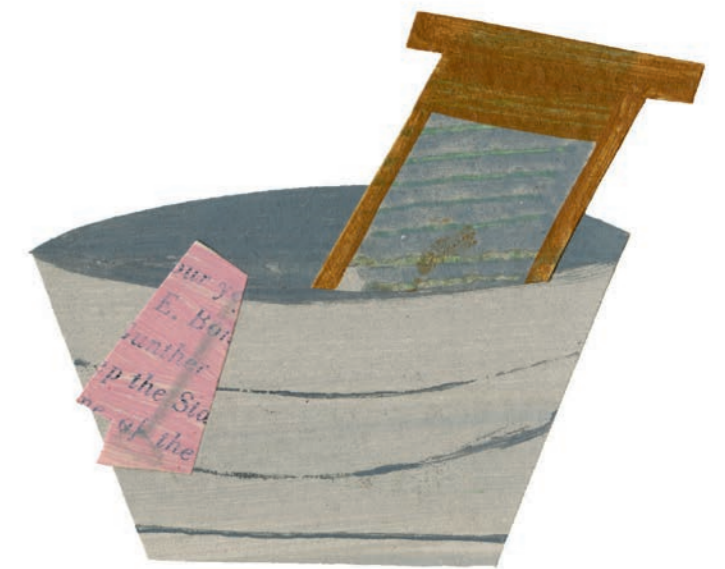
Maar vanbuiten was er ook muziek. Mama zong altijd kerkliederen als ze koekjes bakte en in de bonen roerde. En papa bespeelde de kleine huispiano.

Soms, als mama niet thuis was, zette papa Eunice op zijn schoot en dan mocht ze haar vingers op die van hem leggen, terwijl hij zijn favoriete Good Time-jazzliedjes speelde. Maar Eunice leerde zo snel, dat papa al gauw lekker op de veranda ging zitten om naar haar te luisteren.

Plotseling floot papa dan en zei – *Snel! Mama komt eraan!* – en dan maakte Eunice er snel mama's lievelingshymne van, zonder ook maar één noot te missen.

Mama was dominee, en jazzmuziek vond ze zondig. Ze predikte op zondag de hele dag, en soms op woensdag, in echte kerken en in barakken in achterbuurten. Toen Eunice drie jaar was, mocht ze met mama mee om de muziek van de Lieve Heer te spelen.

Eerst speelde ze zachtjes, dan kon mama de kerkgemeenschap opwarmen. Naarmate mama krachtiger begon te spreken, paste Eunice haar ritme aan. Ze speelde sneller en sneller, tot de kerkleden opstonden en zich lieten bezielen door de boodschap en de muziek.

Als ze niet predikte, werkte mama als dienstmeisje bij mevrouw Miller. Ze was niet echt dol op dat werk, maar er waren veel monden die gevoed moesten worden, dus had ze weinig keus. Om de tijd door te komen, vertelde ze mevrouw Miller graag hoe getalenteerd Eunice was.

Toen mevrouw Miller Eunice uiteindelijk hoorde spelen, wist ze dat het kleine meisje een gave had. Daarom bracht ze haar in contact met haar vriendin, een pianolerares die Muriel Mazzanovich heette.

